

บทนำ
ยาวไกลเกินกว่าจะวิ่งเฉยๆ

6 ระยะห่างระหว่างเราสอง

1

ปัจจุบัน : ณ 0 กิโลเมตร

อุตุส์ห์ตั้งใจภาวนาแต่ฝนดันไม่ตก

ปีก่อนคำอธิษฐานก็ไม่สัมฤทธิ์ผล สรุปว่าการอธิษฐานขอฝน เป็นเรื่องเปล่าประโยชน์ เมื่อรู้อย่างนี้แล้วปีหน้าก็รอให้ช่วงเวลานี้ มาถึงอย่างสงบเยือกเย็นแทน เรื่องไหนไม่จำเป็นก็ไม่ทำ เรื่องไหน จำเป็นก็ทำให้เสร็จโดยเร็วที่สุด และในวันนี้โอเรกิ ไฮทาร์โบริรลลุ แล้วว่าการอธิษฐานขอฝนเป็นเรื่องที่ไม่จำเป็นต้องทำ

นักเรียนโรงเรียนคามิยามะร่วมพันธชีวิตซึ่งเคยกระจายตัวอยู่ทั่ว สนามกีฬาลดจำนวนลงไปแล้วหนึ่งในสาม นักเรียนเหล่านั้นออก เดินทางสู่ดินแดนไกลโพ้นโดยรู้อยู่แก่ใจว่าสิ่งที่ทำเป็นเพียงความ เหนื่อยยากอันไร้ประโยชน์ ผมไม่นึกเห็นใจเพราะจากนี้ตัวเองก็ต้อง มุ่งสู่เส้นทางเดียวกัน

เสียงลำโพงหอนแสบหุบงบอกว่ามีคนเปิดเครื่องขยายเสียง และสิ่งที่ดังตามมาคือเสียงคำสั่ง

"หมดแถวกลุ่ม ม.หก แล้ว ม.ห้า ห้อง A ก้าวมาข้างหน้าได้"

เพื่อนร่วมห้องทยอยไปประจำตำแหน่งเหมือนถูกอะไรดึงตัวไป บางคนยังแสดงออกว่ากระตือรือร้น แต่ส่วนใหญ่จะทำหน้าปลงตก จนชวนให้นึกถึงรูปปั้นศักดิ์สิทธิ์อย่างบอกไม่ถูก คาดว่าผมเองก็คงทำหน้าที่แบบนั้นอยู่

กรรมการฝ่ายธุรการยื่นถือปืนสั้นอยู่ข้างเส้นซึ่งรอยด้วยปูนขาว เจ้าตัวหาได้ยืนดียืนร้ายกับการยิงปืนส่งสัญญาณอำมหิตไม่ ผมเดาว่าเด็กหนุ่มคนนั้นคงเพิ่งอยู่ ม.4 เพราะใบหน้ายังมีเค้าเด็กมัธยมต้น สายตาคู่นั้นจับจ้องแต่หน้าพิกาจบเวลาเหมือนจะไม่ยอมให้คลาดเคลื่อน แม้เสียวินาที สุดท้ายเขาก็แค่ทำตามคำสั่งโดยไม่ใส่ใจเลยว่าสิ่งที่ตัวเองทำส่งผลกระทบต่อพวกเราขนาดไหน หรือต่อให้ใส่ใจก็คงอ้างว่า...

'ผมไม่ได้ตั้งใจ แค่ทำตามคำสั่ง นี่ไม่ใช่ความคิดหรือความรับผิดชอบของผม'

ไม่อย่างนั้นคงไม่ทำเรื่องโหดร้ายด้วยสีหน้าเรียบเฉยขนาดนี้หรอก

เจ้าตัวเริ่มยกปืนสั้นขึ้นช้าๆ กระทั่งวินาทีนี้ผมยังคงคาดหวังให้เกิดปรากฏการณ์แปรปรวนชนิดที่ไม่เคยมีมาในประวัติศาสตร์ พัดพาให้เกิดฝนห่าใหญ่ในบริเวณนี้ ทว่าท้องฟ้าเดือนพฤษภาคม กลับสดใส อากาศปลอดโปร่งจนน่าหงุดหงิด ถ้าสุนัขจิ้งจอกจะช่วยรับตั้งขบวนเจ้าสาวตอนนี้เลยก็คงดี¹

"เตรียมตัว"

¹ ภาษาญี่ปุ่นเรียกฝนตกขณะท้องฟ้ายังสดใสซึ่งถือเป็นอากาศแปรปรวนที่ไม่ค่อยเกิดขึ้นว่า 'Kitsune no Yomeiri' แปลตรงตัวว่าขบวนแห่เจ้าสาวของสุนัขจิ้งจอก

8 ระยะห่างระหว่างเราสอง

เฮ้อ จริงสิ เมื่อकि้ผมเพิ่งบรรลุไปเองนี่ว่าสวรรค์ไม่มีวันตอบรับเสียอ่อนวอน ผมจึงต้องเบิกเส้นทางของตัวเองด้วยกำลังความสามารถเท่าที่มี

สุดท้ายกรรมการฝ่ายธุรการก็ไม่เงยหน้าจากนาฬิกาจับเวลาจนกระทั่งวินาทีสุดท้าย นิ้วเรียวยาวเกี่ยวอยู่กับไถป็น

เสียงดินปืนแตกตัว ควันสีชาวพวยพุ่งจากปากกระบอกปืน มันคือสัญญาณออกตัวของ ม.5 ห้อง A ณ งานแข่งชิงถ้วยไฮชิงายะแห่งโรงเรียนคามิยามะ

โรงเรียนคามิยามะขึ้นชื่อเรื่องชมรมสายศิลป์อันเฟื่องฟู จำนวนชมรมมีมากจนชี้เกียจจะนับ อย่างน้อยก็มีไม่ต่ำกว่าห้าสิบชมรมงานวัฒนธรรมช่วงฤดูใบไม้ร่วงของที่นี่กินเวลาถึงสามวันเต็มและคึกคักจนผมอดคิดไม่ได้ว่ามันเกินพอดีไปหน่อย

งานกีฬาไม่น้อยหน้า ชมรมสายศิลป์ปะปองกันตัวมีประวัติยาวนานพอสมควรแม้ปีก่อนไม่มีตัวแทนนักกีฬาแข่งระดับประเทศก็ตาม โรงเรียนนี้ยังจัดงานกีฬาเล็กๆ ตามหลังงานวัฒนธรรมและมีงานแข่งเบสบอลช่วงต้นปีการศึกษา กิจกรรมพวกนั้นไม่ทำให้ผมลำบากเท่าไร ผมพร้อมจะรับหน้าที่ตัวรับบอลแรกของวอลเลย์บอลหรือนักวิ่งสองร้อยเมตร ถ้าจำเป็นจะให้ปั้นยืมแล้วรำพึงว่า 'กีฬาเรียกเหงื่อได้ดีจริงๆ' ก็ได้ แต่ผมมายืมไม่ออกก็ตอนโดนสั่งให้วิ่งระยะไกลกว่านั้นเนี่ยสิ

หรืออธิบายอย่างละเอียดคือตอนโดนสั่งให้วิ่งระยะสองหื่นเมตร

งานแข่งวิ่งมาราธอนของโรงเรียนคามิยามะจัดขึ้นช่วงปลายเดือนพฤษภาคมของทุกปี ชื่อเรียกที่ถูกต้องของมันคือ 'งานแข่งชิง

ด้วยไฮซิงายะ' ตั้งตามชื่อศิษย์เก่าที่เคยทำลายสถิติญี่ปุ่นในงานแข่งวิ่งระยะไกล แต่ในความเป็นจริงไม่มีใครเรียกชื่อนั้น พวกเราไม่ถึงกับตั้งชื่อเล่นเหมือนที่เรียกงานวัฒนธรรมว่า 'งานเทศกาลคันยะ' แต่จะเรียกงานแข่งซึ่งด้วยไฮซิงายะนี้ง่ายๆ ว่า 'งานแข่งวิ่งมาราธอน' ส่วนผมติดเรียกชื่อเต็มตามเพื่อนที่ชื่อฟูคุเบะ ซาโตชิ เพราะเจ้าตัวจะย้ำชื่องานแข่งซึ่งด้วยไฮซิงายะทุกครั้ง

ผมควรตั้งใจทำงานนี้ระยะทางสั้นกว่างานแข่งแบบฟูลมาราธอน แต่ใจหนึ่งยังอยากให้ฝนตกลงมาอยู่ดี เคยได้ยินจากซาโตชิมาอีกเหมือนกันว่าถ้าฝนตกลงมาจะไม่เลื่อนงาน แต่ต้องยกเลิกไปเลยเพราะข้อจำกัดในการขออนุญาตใช้ทางสาธารณะ

มีหน้าซ้ำหมอนั้นยังพูดเสริมด้วยว่า...

'แต่หน้าแปลกดีนะ ตามสถิติเท่าที่เคยมีมา งานแข่งซึ่งด้วยไฮซิงายะไม่เคยต้องยกเลิกเลยสักครั้ง'

นักกีฬาที่ชื่อไฮซิงายะคนนั้นคงช่วยปกปักรักษาคุมครองอยู่มั่ง แปลว่าเขาต้องเป็นพวกพิเรนทร์แห่งๆ

ผมอยู่ในชุดเสื้อเชิ้ตแขนสั้นสีขาวกับกางเกงขาสั้นสีแดงอมม่วง หรือที่เรียกว่าสีครึ่ง ส่วนกลุ่มผู้หญิงสวมกางเกงผ้ายีสีเดียวกัน บนเสื้อเชิ้ตปักตราโรงเรียนเอาไว้และมีแถบผ้าระบุเลขห้องและนามสกุลเย็บติดอยู่ด้านล่าง

แถบผ้า '2-A โอเรกิ' ที่เพิ่งเย็บเข้าไปช่วงต้นปีการศึกษายังไม่ทันไรก็เริ่มหลุดลุ่ย สงสัยจะผิดที่ผมเย็บส่งเดชด้วยความซี้เกียจเอง

เวลาตามปฏิทินขณะนี้คือปลายเดือนพฤษภาคม ฝนยังไม่ตกชุกถึงขั้นเรียกเป็นฤดูฝน โรงเรียนคงเห็นใจแล้วจึงเลิกจัดงานในวันศุกร์เพื่อให้หยุดพักผ่อนในวันเสาร์อาทิตย์ งานแข่งเริ่มตั้งแต่มื้อเช้าซึ่งอากาศยังเย็นผิว แต่พอดวงอาทิตย์เริ่มลอยสูงคงเริ่ม

10 ระยะห่างระหว่างเราสอง

มีเหงื่อกันบ้างล่ะ

สนามกีฬายังมีทางเข้าออกอื่นนอกจากประตูโรงเรียน นักเรียน ม.5 ห้อง A พวกนี้วิ่งออกไปตามเส้นทางดังกล่าว ลาก่อนโรงเรียน คามิยามะ แล้วพบกันใหม่ในอีกสองหมื่นเมตร

เส้นทางวิ่งของงานแข่งชิงถ้วยไฮชิงายะอธิบายนั่นๆ คือ 'วิ่ง อ้อมหลังโรงเรียนให้ครบหนึ่งรอบ' ทว่าเขตภูเขากว้างใหญ่หลัง โรงเรียนคามิยามะเชื่อมต่อกับทิวเขาคามิคาคุจิซึ่งปกคลุมด้วยหิมะ ตลอดปี หากต้องวิ่งข้ามภูเขาดังกล่าว คงไม่เรียกว่าวิ่งมาราธอนแต่เป็น วิ่งวิบากแทน

ผมรู้เส้นทางที่ต้องวิ่งดี เริ่มจากวิ่งเลียบแม่น้ำที่ไหลผ่านหน้า โรงเรียนไปเล็กน้อย ผ่านสี่แยกแรกแล้วขึ้นเนิน มันเป็นแค่เนินเตี้ย ทอดยาวในตอนต้น แต่จะยิ่งชันขึ้นเรื่อยๆ จนกลายเป็นเนินขวน หัวใจวายช่วงใกล้ถึงยอดเขา

พอถึงยอดเขาก็เจอทางลาดลงกะทันหันซึ่งทั้งชันและยาวกว่า ที่คิด หากฝืนวิ่งโดยไม่ระวังอาจเจ็บหัวเข่า ลงจากเนินมาจะเข้าสู่ ลานโล่งซึ่งมีแต่ทุ่งนาและบ้านเรือนกระจายตัวอยู่ห่างๆ เส้นทาง ต่อจากนี้แทบไม่ลาดชันแต่ขวนให้ท้อแท้ที่สุดก็ว่าได้ เพราะมันเป็น ทางตรงทอดยาวไปสุดลูกหูลูกตา

หลังจากวิ่งจนสุดทางราบก็ต้องขึ้นเนินต่อ เส้นทางจากนี้ไม่ชัน เท่าไร แต่จะชันกึกหรือคดเคี้ยวเป็นรูปตัวยูเข้าไปซ้ำมาจนกะ ความเร็วไม่ถูก จากนั้นจะเป็นเขตหุบเขาทางตะวันออกเฉียงเหนือของ เมืองคามิยามะหรือที่เรียกว่าจินตะ บ้านของจินตะตั้งอยู่บริเวณนี้ และเมื่อข้ามแม่น้ำสายเล็กไปก็เจอทางลาดลง

วิ่งต่อไปเรื่อยๆ จนหันเขตหุบเขาก็จะกลับเข้าสู่ย่านธุรกิจ แต่แน่นอนว่าพวกเราไม่สามารถวิ่งกลางถนนที่รถขวักไขว่ได้จึงต้อง

อ้อมเข้าตรอกแคบสั้นๆ เพื่อไปผ่านหน้าศาลเจ้าอาเรคุสึแทน พอเริ่มมองเห็นด้านหลังตึกโรงพยาบาลเรียงใจสี่ชาวสะอวดสมเป็นโรงพยาบาลก็จะเริ่มมองเห็นโรงเรียนคามิยามะอยู่ไม่ไกล

ผมรู้เส้นทางนี้ตั้งแต่ต้นจนจบเพราะเคยมีประสบการณ์มาเมื่อปีก่อน แต่ความเข้าใจไม่ช่วยให้ระยะทางสั้นลง ตามความเห็นของผม ในเมื่อรู้ผลลัพธ์อยู่แล้วก็น่าจะลดทอนกระบวนการลงบ้างหรือไม่ก็เลือกใช้วิธีอื่นที่เหมาะสมกว่า อธิบายง่ายๆ คือถ้าต้องเดินทางไกลถึงยี่สิบกิโลเมตรจริงๆ ก็น่าจะเลือกใช้จักรยานหรือรถเมล์ถึงจะถูก ทว่าน่าเสียดายที่ไอเดียอันแสนสมเหตุสมผลนั้นคงไม่เป็นที่ยอมรับ

ผมเริ่มออกวิ่งไปตามถนนเลียบบแม่น้ำซึ่งเป็นด้านสุดหินแรกสุดเส้นทางวิ่งเกือบทั้งหมดเป็นเขตภูเขาซึ่งแทบไม่มีรถสัญจรผ่าน แต่เฉพาะถนนเลียบบแม่น้ำนี้เท่านั้นที่ปริมาณรถเยอะพอสมควรเพราะเป็นส่วนหนึ่งของทางลัดสู่ย่านธุรกิจ มีหน้าซ้ำทางรถกับทางเท้ามีแค่เส้นขาวคั่นกลางโดยไม่ได้กั้นขอบทางชัดเจน ที่นั่นเรียนแต่ละห้องต้องทยอยกันออกตัวก็เพื่อไม่ให้มาเบียดกันตรงนี้

บรรดาเพื่อน ม.5 ห้อง A วิ่งเรียงแถวเพื่อไม่ให้หลุดจากแนวเส้นขาว นี่เป็นจุดเดียวในเส้นทางวิ่งยี่สิบกิโลเมตรที่ทุกคนต้องวิ่งด้วยความเร็วพอๆ กันไม่ว่าจะมีฝีเท้าเร็วหรือช้า เพราะไม่อย่างนั้นจะหลุดออกสู่ทางรถได้ ปีก่อนโรงเรียนอะลุ่มอล่วยให้แตกแถวได้บ้างแต่ปีนี้คำสั่งให้ตั้งแถวเดี่ยวอย่างเคร่งครัด มันคงเป็นมาตรการที่คิดขึ้นหลังจากนักเรียน ม.6 ถูกรถชนในเมืองเมื่อวันก่อน ทำเอาทุกคนต้องเบียดหน้าเบียดหลังกันจนวิ่งลำบาก

เส้นทางนี้มีระยะทางราวหนึ่งกิโลเมตร ผมเคลื่อนผ่านช่องซ้ำ

12 ระยะห่างระหว่างเราสอง

ไม่ต่างจากวิ่งเหยาะ เอาเถอะ นับเป็นการอุ่นเครื่องที่ดีเหมือนกัน
เส้นทางยังอีกไกล

พื้นที่หนึ่งกิโลเมตรแล้วตีวงกว้างเลี้ยวขวา ออกจากย่านใจกลางเมือง
เมืองเข้าสู่เขตหลังโรงเรียนซึ่งเป็นทางลาดชัน

แถวของนักเรียนเริ่มแตกสือ พวกนักกีฬาประจำห้องวิ่งพรวด
ออกไปอย่างไม่รอช้าราวกับระเบิดความอัดอั้นที่ไม่ได้ออกผีเท้า
เต็มที ส่วนนักเรียนหญิงซึ่งคงนัดแนะว่าจะวิ่งไปด้วยกันเริ่มเกาะกลุ่ม
ให้เห็นประปราย

ผมลดความเร็วลง

ยังคงลดความเร็วลงเรื่อย ๆ

ความเร็วลดลงจนไม่ต่างจากเดิน แต่อย่างน้อยผมยังทำท่า
เหมือนวิ่งอยู่

มันอาจเสียมารยาต่อนักวิ่งที่ชื่อไฮซิงยะคนนั้น แต่ผมจะ
มัววิ่งสบายใจเจ็บไม่ได้ เพราะมีเรื่องที่ผมต้องคิดหาคำตอบให้ได้
ก่อนจบเส้นทางยี่สิบกิโลเมตรซึ่งตอนนี้เหลือแค่สิบเก้ากิโลเมตรแล้ว
ขึ้นเนินมาได้ประมาณหนึ่งร้อยเมตรใครบางคนส่งเสียงเรียก
จากด้านหลัง

"อยู่นั่นเองหรือ ไฮทาโร่"

แม้ผมไม่หันกลับไปหาเจ้าของเสียงก็เข้ามาชนขาตัวเอง

อีกฝ่ายหรือก็คือฟูคุเบะ ซาโตซึลิงจากจักรยานที่ขี่มา

ผมเคยคิดว่าหมอนี้ดูเฝื่อนๆ แล้วผมอมบางจนแยกไม่ออกกว่าเป็น
ผู้ชายหรือผู้หญิง แต่เพิ่งมาแปลกใจว่าหน้าตาเขาเปลี่ยนไปก็ตอน
เปิดดูอัลบั้มจบการศึกษามัธยมต้นเมื่อไม่นานมานี้ แน่แน่นอนว่ารูปหน้า
ไม่ถึงกับผิดแผกไปมาก แต่สีหน้าดูเคร่งขรึมขึ้นเมื่อเทียบกับหนึ่งปี
ก่อน ที่ผ่านมาผมไม่ทันสังเกตเห็นเพราะเจอหน้าเขาแทบจะทุกสอง

หรือสามวัน

ปีนี้ซาโตชิขึ้นเป็นรองประธานกรรมการฝ่ายธุรการ และ คณะกรรมการฝ่ายธุรการก็เป็นพองานของงานแข่งชิงถ้วยโยชิงายะ นี้ เหล่ากรรมการไม่ต้องลงแข่งแต่ถูกส่งไปประจำตามเส้นทางตั้งแต่ ก่อนเริ่มงานแทน

ผมปรายตามองก่อนเอ่ยกับซาโตชิซึ่งสวมหมวกแข่งสีเหลือง และกำลังเซ็นจักรยานเสือภูเขา หนึ่งในงานอดิเรกส่วนตัวอยู่ข้างๆ

"มาเอ้อระเหยแบบนี้จะดีหรือ"

"ไม่เป็นไรหรอก ฉันอยู่ดูจนแน่ใจแล้วว่าช่วงออกตัวเป็นไป อย่างราบรื่น รอจนนักเรียนคนสุดท้ายเข้าเส้นชัยแล้วฉันค่อยกลับไป ก็ยังได้"

"เหนื่อยหน่อยนะพวก"

ผมแสดงความเห็นใจรองประธานกรรมการฝ่ายธุรการที่ ไม่ต้องวิ่ง เพราะรู้ว่าเขามีหน้าที่ตรวจตราการทำงานของกรรมการ ฝ่ายธุรการที่ประจำอยู่แต่ละจุด จากนั้นเขาต้องปั่นจักรยานตระเวน ไปตามเส้นทางสี่สิบกิโลเมตรเพื่อสอบถามว่าเกิดปัญหาไม่คาดฝัน ขึ้นหรือไม่ ทว่าซาโตชิกลับยกไหล่อธิบาย

"มันกันนะ...ฉันไม่เกียงเรื่องปั่นจักรยานเลยไม่รู้สึกเหนื่อยหรอก แต่ความจริงหน้าที่นี้คงง่ายขึ้นเยอะถ้าใช้โทรศัพท์มือถือได้"

"มันก็จริงแฮะ"

"กรรมการฝ่ายธุรการอาจไม่มีโทรศัพท์มือถือกันทุกคนก็จริง แต่ ถ้ามีนักเรียนได้รับบาดเจ็บขึ้นมาก็ต้องใช้มันติดต่อขอความช่วยเหลือ และตกลงแผนรองรับปัญหาที่เกิดขึ้นอยู่ดี ให้ตายสิ" เจ้าตัวบ่นถึง กฎของคณะกรรมการฝ่ายธุรการอันเข้มงวดแล้วถามหน้าเครียด "ว่าแต่นายพอจะเดาออกบ้างหรือยัง"

14 ระยะห่างระหว่างเราสอง

ผมตอบอย่างระมัดระวังพลางก้าวขาอึดอาด

"ยังไม่รู้เลย"

"มายากะนะ..."

เขาพูดแค่นั้นแล้วอำอิงไป ผมเดาออกว่าคำพูดต่อจากนั้นคืออะไรจึงเอ่ยแทน

"ยัยนั้นจะสงสัยฉันก็สมควรอยู่"

ไม่เชิงหรอก ดูเหมือนเธอจะคิดว่าไม่ใช่เพราะไฮทาร์นี่นะ เธอยังบอกเลยว่า 'หมอนั้นไม่ใช่คนที่จะลุกขึ้นมาทำอะไรด้วยตัวเอง เพราะมันคงไม่ใช่ตัวการก่อเรื่อง' "

ฟังแล้วอดยิ้มขึ้นไม่ได้ คำพูดแบบนั้นสมเป็นอิบาระดีและก็ตรงความจริงซะด้วย เมื่อวานผมไม่ได้ก่อเรื่องอะไรทั้งนั้น

แต่ถ้าอิบาระคิดแบบนั้นจริง ปานนี่เธอคงกำลังกลุ่มไม้น้อย

"ถ้าไม่ใช่เพราะฉัน..."

"ก็ฉันนะสิ"

ซาโตชิรับคำแล้วถอนหายใจยาว

ถ้าไม่ใช่ผมก็เหลืออีกแค่คนเดียว ว่าแล้วผมก็หวนนึกถึงเหตุการณ์เมื่อวาน

2

อดีต : หนึ่งวันก่อน

ผมอ่านนิยายปกอ่อนอยู่ในห้องชมรมหลังเลิกเรียน มันเป็นนิยายย้อนยุคถ่ายทอดเรื่องราวในวัยหนุ่มของชายซึ่งกลายเป็นสายลับผู้ยิ่งใหญ่ในภายหลัง นิยายสนุกมากจนผมติดหนึบอย่างไม่เป็นปอຍันัก

โรงเรียนคามิยามะมีชมรมสายศิลป์เยอะมาก ปีนี้มีหลายชมรม ต้องปิดตัวลงและอีกหลายชมรมใหม่ถูกตั้งขึ้น ทุกต้นปีการศึกษาจึงต้องมีการสับเปลี่ยนห้องชมรมกันใหม่ ทว่าห้องชมรมวรรณกรรมคลาสสิกยังคงเป็นห้องวรรณิทยาไม่เปลี่ยนแปลง

พอใช้ห้องนี้มานานเกินปีก็เกิดสิ่งที่เรียกว่า 'ที่นั่งประจำ' ขึ้นมาโดยไม่ตั้งใจ วันนั้นผมก็หย่อนก้นบนเก้าอี้แถวที่สามนับจากหลังห้อง และตัวที่สามนับจากหน้าต่างที่มองเห็นสนามกีฬาเช่นเคย

หลังจากอ่านนิยายจบบทหนึ่งผมหยุดพักด้วยการถอนหายใจ แล้วเงยหน้าขึ้นมา ประตูเลื่อนเปิดออกพอดี อิบาระขมวดคิ้ววินวินหน้าก้าวเข้ามาข้างใน

อิบาระ มายากะมีบางอย่างเปลี่ยนไปนับตั้งแต่ขึ้น ม.5 จุดหนึ่ง ที่ชัดเจนคือการลาออกจากชมรมวิจัยการ์ตูนที่เคยสังกัดควบคู่กับชมรมวรรณกรรมคลาสสิก เจ้าตัวให้เหตุผลว่า 'เหนื่อยแล้ว' ตอนนั้นซาโตชิทำหน้าที่เหมือนอยากพูดอะไร ผมเดาว่ามันต้องมีเหตุผลอย่างอื่นอยู่แต่ตัดสินใจไม่ถาม

ส่วนรูปลักษณ์ภายนอกดูไม่เปลี่ยนไปเลย ถ้าให้อิบาระยืนอยู่กับกลุ่มเด็ก ม.4 คงมีคนไม่ถึงหนึ่งในร้อยด้วยซ้ำที่จะดูออกว่าเธออยู่ ม.5 แล้ว ระยะเวลาที่เธอขอใช้ที่ติดผมซึ่งผมไม่ทันสังเกตเห็นจนกระทั่งพวกเขาโตชิทักขึ้นมา

เมื่อที่ห้องชมรมมีคนนั่งอยู่ถึงสามคน แต่ตอนนี้มีแค่ผมกับสมาชิกรอีกคน

อิบาระเอ่ยถาม

"เกิดอะไรขึ้นเธอ"

"เปล่าค่ะ..."

เจ้าของเสียงอ้าอึ้งคือจันทตะ

16 ระยะเวลาห่างระหว่างเราสอง

ปิ่นจิตันตะ เอรุยังคงรับหน้าที่ประธานชมรม จำได้ว่าเธอไม่ได้ตัดผมเลย ดังนั้นผมเธอน่าจะยาวกว่าปีก่อนเล็กน้อย

อิบาระหันกลับไปมองที่ระเบียบทางเดินหน้าห้องแล้วเอ่ยเสียงแผ่วอย่างประหลาด

"เมื่อกัฉันเพิ่งเดินสวนกับฮิระจัง เห็นเจ้าตัวบอกว่าจะไม่เข้าชมรมแล้ว"

"หือ"

"ตาแดงกำเลยด้วย เด็กคนนั้นร้องไห้หรือ"

จิตันตะถึงกับอึ้ง จากนั้นก็รำพึงกับตัวเองโดยไม่ตอบคำถาม

"อย่างนั้นหรือคะ"

ผมไม่เข้าใจเลยว่าจะเกิดอะไรขึ้น

หนึ่งปีผ่านไป พวกเราชั้น ม.5 และมีน้องใหม่ ม.4 เข้ามาชมรมวาระครบครมคลาสสิกตั้งโต๊ะรับสมัครสมาชิกใหม่กับเขาด้วย และจับพลัดจับผลูได้สมาชิกเพิ่มขึ้นมาหนึ่งคน

โอฮินาตะ โทโมโกะยื่นใบสมัครเข้าชมรมชั่วคราว ที่เหลือแค่รอให้ส่งใบยืนยันอีกครั้ง เด็กคนนั้นสนิทกับอิบาระและคุยเล่นสนุกสนานกับจิตันตะอยู่บ่อยครั้ง เธอชอบทำเสียงดังไปบ้างแต่ไม่เคยทำอะไรให้ผมถึงกับรำคาญ

ทุกคนเข้าใจว่าโอฮินาตะจะยื่นใบยืนยันเข้าชมรมโดยไม่มีปัญหา ไม่สิ เผลอๆ ทุกคนคงลืมไปแล้วว่าต้องส่งใบยืนยันหลังใบสมัครเข้าชมรมชั่วคราวด้วย แต่จู่ๆ เจ้าตัวกลับบอกว่าจะไม่เข้าชมรมแล้วอะไรทำให้เหตุการณ์กลับตาลปัตรในช่วงไม่กี่สัปดาห์ที่ผมนั่งอ่านหนังสืออยู่กันนะ

จิตันตะหันไปทางอิบาระแล้วเอ่ยซ้ำด้วยริมฝีปากสีนระริก

"อย่างนั้นหรือคะ"

ราวกับเปล่งเสียงแค่นั้นยังยากลำบากเต็มที่ อิบาระซึ่งทำหน้าที่
จะซักไซ้ต่อเลยต้องกลั่นใจแล้วถามอย่างอื่นแทน

"จีจิงเป็นอะไรหรือเปล่า เกิดอะไรขึ้น"

"มันคง...เป็นเพราะฉันเองค่ะ"

"หมายถึงอะไร ถ้าเป็นเรื่องเด็กคนนั้นล่ะก็ไม่ใช่เพราะจีจิงหรือก
เจ้าตัวยังบอกแบบนี้เลย"

"ไม่หรือค่ะ ขอโทษด้วย วันนี้ฉันขอตัวกลับล่ะนะค่ะ"

จิตันตะตัดบทแล้วคว่ำกระเป๋าวิ่งออกไปจากห้องธรณีวิทยา
ขณะที่ผมได้แต่นั่งมอง

อิบาระมองอีกฝ่ายวิ่งจากไปแล้วหันขวับมาหาผม เปรยถาม
เสียงเรียบด้วยสีหน้าไร้อารมณ์

"สรุปว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่"

ผมได้แต่อ้าปากค้างพลางส่ายศีรษะปฏิเสธว่าไม่รู้เหมือนกัน

3

ปัจจุบัน : ณ 1.2 กิโลเมตร

โรงเรียนคามิยามะมีชมรมมากมายขณะที่จำนวนนักเรียนใหม่
มีจำกัด กิจกรรมชักชวนน้องใหม่ช่วงเดือนเมษายนจึงทวีความรุนแรง
ถึงขีดสุด ตัวผมเมื่อปีก่อนไม่คิดจะเข้าชมรมไหนทั้งสิ้นเลยเฝินเฉยกับ
กิจกรรมดังกล่าว มาปีนี้ผมกลับต้องมามีส่วนร่วมด้วย และพอได้ลอง
สัมผัสก็เพิ่งตระหนักว่ามันคือสงครามชัดๆ

เมื่อทุกชมรมต่างยื้อแย่งเด็กใหม่ที่ยังไม่รู้เรื่องรู้ราว แน่แน่นอน
ว่าต้องมีปัญหากระทบกระทั่งเกิดขึ้น ส่วนหนึ่งต้องโทษเจ้าตัวซึ่ง
ไม่รู้จักปฏิเสธให้ชัดเจน แต่สาเหตุสำคัญคือมีบางชมรมทำทุกวิถีทาง

18 ระยะห่างระหว่างเราสอง

เพื่อให้มีสมาชิกใหม่เยอะเข้าไว้ ทางโรงเรียนไม่อยากจะให้เกิดระบบใครแย่งก่อนได้ก่อนจึงออกกฎให้ยื่นเอกสารสองครั้งคือใบสมัครเข้าชมรมชั่วคราวและใบยืนยันเพื่อให้แน่ใจว่าเจ้าตัวเต็มใจจะเข้าชมรมนั้นจริงๆ หากไม่ยืนยันใบยืนยันภายในเวลาที่กำหนดจะเท่ากับลาออกจากชมรมโดยอัตโนมัติ

และกำหนดยื่นใบยืนยันคือภายในอาทิตย์นี้หรือก็คือวันนี้
ผมถามให้แน่ใจ

"ถึงยื่นใบยืนยันไม่ทันก็ไม่ได้แปลว่าจะสมัครเข้าชมรมเดิมอีกไม่ได้ใช่ไหม"

"แน่นอน โรงเรียนคามิยามะให้อิสระในการทำกิจกรรมชมรมอยู่แล้ว จะสมัครหรือลาออกเมื่อไรก็ได้ทุกเมื่อ" ซาโตอธิบายแล้วเสริมอย่างลำบากใจ "แต่ชมรมจะจัดสรรตามจำนวนสมาชิกหลังพ้นช่วงสมัครชั่วคราว ดังนั้นถ้ามายื่นใบสมัครหลังจากนั้นก็ไม่ว่ายินดีเท่าไร แต่ที่สำคัญกว่าคือ..."

"ฉันเข้าใจ"

ประเด็นสำคัญไม่ใช่เรื่องการยื่นเอกสาร

ความจริงพวกเราควรแก้ไขปัญหาดังแต่เมื่อวานทันทีที่รู้ว่า มีบางอย่างเกิดขึ้น ต่อให้อิฮานาตะกับจิตันตะซึ่งเป็นคู่อริกลับไปแล้วก็เถอะ กรณีนี้รอช้าเพียงวันเดียวยังถือว่าสายเกินไป ยิ่งถ้าวันเสาร์อาทิตย์นี้ผ่านไปจะกลายเป็นว่าการขอลาออกของอิฮานาตะเป็นเรื่อง 'จบไปแล้ว' และยากจะฟื้นฝอยขึ้นมามาก

วันนี้ไม่มีชั่วโมงเรียนหลังจบงานแข่งชิงถ้วยโฮชิงายะ จะมีก็แต่ช่วงโฮมรูมและปล่อยนักเรียนกลับบ้านได้เลย สรุปคือพวกเราใช้เวลาแค่วันนี้วันเดียวในการรั้งอิฮานาตะเอาไว้ มีหน้าซำยังแทบไม่มีโอกาสได้เจอเจ้าตัว

"ฉันเองก็ไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์โดยตรงซะด้วย" ซาโตชิเอ่ยเสียงค่อยลงเล็กน้อย "ดูเหมือนมีคนทำให้ไอฮินาตะโมโหหรือไม่ก็เสียใจช่วงหลังเลิกเรียนเมื่อวาน แต่ไม่มีใครรู้สาเหตุเลยใช่ไหม"

"ฉันนั่งอ่านหนังสืออยู่เฉยๆ"

"แปลว่าสาเหตุต้องมาจากคุณจิตันตะ แต่ถ้าอย่างนั้นมันจะไม่สอดคล้องกับเรื่องที่มาายากะเล่าให้ฉันฟังเท่าไร"

ทางลาดยังไม่ถึงจุดที่ชันที่สุด เส้นทางข้างหน้ายังเป็นเนินเตี้ยซึ่งมีบ้านเรือนขนานทั้งสองฝั่ง ผมไปต่อแบบเอื่อยๆ จนถูกคนอื่นแซงอย่างง่ายดาย คาดว่าอีกฝ่ายคงเป็นเด็กผีเท้าไวของ ม.5 ห้อง B ซึ่งออกตัวหลังจากห้องผม

จากนั้นผมจึงถามลอยๆ

"อึบาระเล่าให้นายฟังว่ายังไงล่ะ"

สายตาเหลือบเห็นซาโตชิทำหน้าเหวอ

"อ้าว นายยังไม่ได้ยินจากเธออีกเหรอ"

"ยัยนั้นไม่เห็นบอกอะไรฉันเลย"

"คงเพราะไม่มีเวลาจะบอกมั้ง ฉันได้ยินมาอีกทีเลยไม่แน่ใจเท่าไร" เขากลอกตาเหมือนดิ่งเลนิตๆ แล้วเฉลยแบบไม่มั่นใจ "ถ้าจำไม่ผิด เด็กคนนั้นพูดถึงคุณจิตันตะว่า 'เหมือนพระพุทธเจ้าเลย' หรืออะไรทำนองนั้น จำได้แค่ว่ามันไม่ใช่คำวิจารณ์ในแง่ลบนะ"

เรื่องนั้นผมไม่เคยได้ยินมาก่อนเลย รู้แค่ว่าไอฮินาตะเปลี่ยนใจไม่เข้าชมรมแล้ว

"เจ้าตัวพูดแบบนั้นเมื่อวานแน่นอน?"

"คำพูดอาจไม่ตรงเป๊ะ แต่ฟังพูดเมื่อวานแน่นอน"

แปลว่าไอฮินาตะพูดอยู่สองประเด็นคือ 'จะไม่เข้าชมรม' และ 'จิตันตะเหมือนพระพุทธเจ้า' ซึ่งจะตีความตรงๆ ว่า 'ขอเปลี่ยนใจ

ไม่เข้าชมรมนี้แล้ว แต่มันไม่ใช่ความผิดของจิตันตะ' ก็คงได้

มันจะกลายเป็นว่าผมคือต้นเหตุที่ทำให้ไอฮินาตะตัดสินใจลาออกนะสิ ทั้งที่เมื่อวานผมไม่ได้ทำอะไรเลยจริงๆ แต่ถ้าจะบอกว่าจำไม่ได้หรือไม่ได้ยินอะไรเลยก็คงเหมือนโกหก เมื่อวานผมได้คุยกับเธอนิดหน่อยก่อนเข้าห้องชมรม ช่วงนั่งอ่านหนังสือก็ได้ยินบทสนทนาของทั้งคู่อยู่บ้าง แต่มันก็แค่นั้น

"ดูเหมือนเรื่องนี้จะไม่ง่ายซะแล้วสิ"

แต่ซาโตชิกลับแค่พึมพำ

"อย่างนั้นหรือ ฉันว่ามันง่ายออก มีเด็กใหม่สมัครเข้าชมรมแล้วเปลี่ยนใจขอลาออก นั่นแหละเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้น"

พี่เท้าของผมอยู่ในระดับที่เรียกว่าวิ่ง แต่ซาโตชิยังเซ็นจักรยานตามมาได้สบาย กำลังขาช่างน่าทึ่งสมกับที่ชอบปั่นจักรยานเป็นงานอดิเรก

สุดท้ายเขายังเสริมด้วยน้ำเสียงเหมือนทำใจได้

"โฮทาโร่ ความเห็นของฉันอาจเลียดเย็นเกินไปหน่อย แต่ถ้าไอฮินาตะตัดสินใจจะลาออกก็ช่างเธอเถอะ เด็กคนนั้นมีความสุขและมายากะค่อนข้างถูกใจก็จริง แต่พวกเราไม่มีสิทธิ์ไปก้าวก้าวการตัดสินใจของตัวเอง" เขาหันมาทางผมแล้วพูดต่อ "ความจริงฉันคิดว่าโฮทาโร่ น่าจะออกความเห็นแบบนี้มากกว่า"

ผมได้ยินแล้วชกเห็นด้วย อันที่จริงผมไม่แฉแสดด้วยซ้ำตอนเห็นอิบาระทำหน้าสับสนเมื่อวาน

ไอฮินาตะเองก็คงมีเหตุผลส่วนตัว โรงเรียนคามิยามะอนุญาตให้เลือกสมัครเข้าชมรมได้ไม่เกินสองชมรม ถ้าเด็กคนนั้นสนใจชมรมอยู่สามชมรมและสุดท้ายจะเลือกตัดชมรมวรรณกรรมคลาสสิกทิ้งก็ไม่ใช่ว่าเรื่องแปลก เพราะชมรมนี้ไม่มีเป้าหมายชัดเจน เหตุผลให้

ตัดสินใจลาออกก็มีเยอะแยะไป เช่นค้นพบกีฬาที่อยากเล่น ตัดสินใจสมัครเป็นกรรมการนักเรียน หรือไม่ก็อยากทุ่มเทให้กับการเรียนมากกว่า ชมรมวรรณกรรมคลาสสิกไม่จำเป็นต้องรู้เธอไว้ ด้วยเหตุนี้เมื่อวานผมจึงไม่รู้สึกละไรมากจากเสียดายที่ไม่มีวลาสนาต่อกันเท่านั้นเอง

ทว่ามีเหตุผลหลายอย่างที่ทำให้ผมต้องเปลี่ยนมาสนใจ ยังไงก็ตาม ผมไม่มีอารมณ์จะแจ่มแจ้งให้ซาโตชิฟังระหว่างวิ่ง หมอเนี่ยยังชี้จักรยานไปต่อได้ แต่ผมยังต้องวิ่งอีกไกล วิ่งไปคุยไปมันเหนื่อย ถ้าทำได้เลยอยากส่งวนคำพูดไว้ก่อน

อีกฝ่ายดูจะเข้าใจความหมายที่ผมนั่งเงยบเลียบเปลี่ยนไปคุยซ้ำๆ แทน

"เอาเถอะ ถ้าโยทาไรตัดสินใจจะรู้เธอไว้ฉันก็ไม่คิดห้ามหรือ แล้วนี่นายตั้งใจจะตามหาโอฮินาตะเพื่อกราบกรานให้อยู่ต่อหรือ" คำถามนี้เล่นเอาตั้งตัวไม่ทัน

"กราบกราน?"

"ใช่ เป็นต้นว่าก้มหัวบอบน้อมแล้วบอกว่าชมรมนี้อาจมีอะไรชวนขัดเคืองใจบ้างแต่ได้โปรดทนอยู่ต่อเถอะครับ...อะไรประมาณนั้น"

ซาโตชิไม่พูดเปล่า แต่ทำท่าทางประกอบแล้วถามต่อด้วยความประหลาดใจ

"นายไม่ได้ตั้งใจจะทำแบบนั้นหรือ"

เรื่องนั้นไม่อยู่ในหัวเลยแฮะ มันเป็นหนึ่งในวิธีที่น่าจะใช้ได้ อยู่หรือก แต่...

"ฉันเพิ่งบอกอยู่หยกๆ ว่าโอฮินาตะน่าจะลาออกเพราะมีเหตุผล ใ่ววิธีก้มหัวขอโทษโดยไม่ทันเข้าใจเหตุผลของเธอจะช่วยให้ปัญหาจบลงได้จริงหรือ"

22 ระยะห่างระหว่างเราสอง

สิ่งที่ตอบกลับมาก็คือเสียงงม้ง่าในลำคอ

"คงไม่จบ และมันคงไม่เข้ากับนิสัยของโฮทาโร่เลยด้วย แต่บางทีการก้มหัวขอโทษไว้ก่อนหรือขออภัยก็เหมือนเป็นวิธีที่เร็วและได้ผลดีอย่างไม่น่าเชื่อเลยล่ะ"

มันจะใช้หรือ ฟังแล้วไม่ค่อยอยากเชื่อเท่าไร และถึงผมยอมรับการกราบกรานโออินาคะจริงก็ใช่ว่าทุกอย่างจะลงเอยด้วยดี

ประเด็นแรก ผมไม่ได้อยากรังเธอไว้ แล้วจะให้แกั่งประจบเพื่อหลอกให้เขียนใบยืนยันเข้าชมรมแล้วถีบหัวส่งได้ยังไง มันไม่ต่างจากการผลักปัญหาไปที่อนาคต ผมชอบหลีกเลี่ยงและรักษาบรรทัดตัดตอน แต่ไม่ชอบการผัดวันประกันพรุ่งเลย เพราะการแกั่งมองข้ามปัญหามีแต่จะทำให้การแก้ไขยุ่งยากขึ้นเท่านั้น...

"ฉันไม่คิดจะกราบกรานซะด้วย"

"แปลว่าคิดจะเกลี้ยกล่อมแบบตรงไปตรงมา?"

"นั่นก็ยุ่งยากเกินไป ที่สำคัญ นายคิดหรือว่าฉันจะโน้มน้าวได้สำเร็จ"

"ไม่เลย ฉันคิดว่านายเป็นคนประเภทไม่ชอบอธิบายน้ำท่วมทุ่ง แต่เลือกทางเข้าประเด็นสั้นๆ ให้รู้ผลไปเลยมากกว่า"

จากนั้นซาโตชิเงียบไปชั่วคราวแล้วหันมาจ้องหน้าผมไม่วางตา

"เมื่อกี้โฮทาโร่บอกว่าเรื่องนี้ไม่ง่ายใช่ไหม หมายความว่านายตั้งใจจะไขปริศนาเหตุผลที่โออินาคะลาออกอย่างนั้นหรือ"

ไขปริศนาเรอะ พุดโอเวอร์ซะมัต

"แค่พยายามย้อนนึกถึงเรื่องที่ผ่านมาเท่านั้นแหละ แค่อ้อนนิกเฉยๆ ไม่ใช่เรื่องยุ่งยากอยู่แล้ว"

อีกฝ่ายนิ่งคิด

"ย้อนนึกหรือ เข้าใจละ โฮทาโร่มองว่าสาเหตุที่ทำให้โออินาคะ

โกธหรือไม้ก็เศร้าไม่ได้เกิดขึ้นช่วงหลังเลิกเรียนเมื่อวานสินะ
 นายกำลังคิดว่าแรงจูงใจ...หรือเรียกให้ถูกคือเหตุผลซ่อนเร้นน่าจะ
 มาจากเรื่องอื่นใช่ไหม"

เฉียบแหลมใช้ได้

ผมรู้ตัวว่าเมื่อวานไม่ได้ก่อเรื่องอะไรทั้งนั้น แล้วจิตันตะละ
 ตอนนี้องค์คุณคำพูดของอิบาระที่ว่า 'เหมือนพระพุทธรูปเจ้า' ไปก่อน
 ตามปกติจิตันตะเป็นพวกคุยด้วยแล้วชวนให้รู้สึกเจ็บช้ำน้ำใจหรือ
 หัวเสียอย่างรุนแรงกะทันหันเชียวนะ

ขอโทษที่ต้องบอกว่าถ้าเป็นอิบาระก็ว่าไปอย่าง เป็นไปได้ว่า
 เธอจะเผลอพูดแทงใจดำหรือทำลายความรู้สึกของเด็กคนนั้นเข้า แต่
 คู่กรณีครั้งนี้กลับเป็นจิตันตะ นี่สิแปลก

ดังนั้นความเป็นไปได้โดยตรงคือสาเหตุไม่ได้มาจากเมื่อวาน
 เท่านั้น โธษิตะอาจอัดอั้นตันใจกับอะไรบางอย่างมาตลอดนับ
 ตั้งแต่สมัครเข้าชมรมชั่วคราว และเพิ่งถึงจุดเดือดเอาเมื่อวาน

"ถึงบอกว่าไม่คิดจะรังไว้...แต่มันก็ยากอยู่ดี"

"นั่นสินะ"

"เพราะไม่ใช่ว่าโชทาไร้อ่อนนีกอย่างเดียวแล้วจะรวบรวม
 ข้อมูลจำเป็นมาได้ทั้งหมด"

"อืม นั่นสินะ"

สมาชิกชมรมวรรณกรรมคลาสสิกไม่ได้อยู่พร้อมหน้ากันเสมอ
 ไป ผมเองก็ไม่ได้แวะไปที่ห้องชมรมทุกวันย่อมมีเรื่องอีกมากที่ไม่เคย
 รับรู้มาก่อน ถ้าปัญหาทั้งหมดเกิดขึ้นและจบลงโดยที่ผมไม่มีส่วนรู้เห็น
 เท่ากับว่าอ่อนนีกไปก็ป่วยการ

ยังไงก็ตาม ผมว่าเรื่องนี้มีจุดชวนสะกิดใจอยู่แต่ตอนนี้ยังบอก
 ชาติไม่ได้ ผมค้นพบข้อสงสัยอยู่หนึ่งหรือสองอย่างตั้งแต่โธษิตะ

24 ระยะห่างระหว่างเราสอง

สมัครเข้าชมรมชั่วคราวเลยว่าจะลองวิเคราะห์จากข้อสงสัยเหล่านั้น
เผื่อจะได้คำตอบหรือไม่ก็อาจลงเอยว่าผมเข้าใจผิดไปเอง

เอาเถอะ อย่างน้อยตอนนี้ผมก็มีใจจะลองวิเคราะห์ดู เพราะ
ระยะทางตั้งยี่สิบกิโลเมตรยาวไกลเกินกว่าจะวิ่งเฉยๆ อยู่แล้ว

ผมโพล่งกับอีกฝ่าย

"ถ้าฉันมีข้อสงสัยอะไรจะลองถามอีกที"

ซาโตชิขมวดคิ้วงงๆ

"ถาม? หมายถึงถามใครหรือ ขอบอกไว้ก่อนนะว่าจากนี้ฉัน
ต้องล่วงหน้าไปก่อนแล้ว"

"ฉันรู้ว่า แต่เดี๋ยวกงได้เจอกันอีกทีไหนสักแห่งอยู่ดี และที่
สำคัญนะ..." ผมยกยิ้มให้เล็กน้อย "ไหนจะยังมีอิบาระกับจิตันตะวิ่ง
ตามหลังมาด้วย"

เขาอ้าปากค้างชั่วคราวแล้วบ่นอย่างเอือมระอา

"ใจร้ายชะมัด! คิดจะทำแบบนี้จริงๆ เหรอ นายเห็นงานแข่ง
ชิงถ้วยไฮชิงายะที่คณะกรรมการฝ่ายธุรการช่วยกันจัดแทบตายเป็น
อะไรกันแน่"

"ก็งานแข่งวิ่งมาราธอนไง"

สุดท้ายผมคงต้องถามข้อมูลจากอิบาระกับจิตันตะอย่างไม่มีทาง
เลี่ยง

กับไอนินาตะก็ต้องหาทางคุยด้วยให้ได้ภายในวันนี้

มีอยู่วิธีเดียวที่จะช่วยให้บรรลุทั้งสองเป้าหมายนี้ได้

งานแข่งชิงถ้วยไฮชิงายะวางระบบให้นักเรียนออกตัวทีละห้อง
และทิ้งช่วงห่างกันเล็กน้อยเพื่อหลีกเลี่ยงความแออัด

ผมอยู่ ม.5 ห้อง A ถ้าจำไม่ผิดอิบาระอยู่ห้อง C ส่วนจิตันตะ
อยู่ห้อง H ซึ่งเป็นห้องสุดท้ายของ ม.5 ถ้าผมวิ่งเข้าอิบาระน่าจะไล่

ตามทันในอีกไม่นาน และถ้าวิ่งเข้าต่อไปอีกจันทะก็คงมาถึงเช่นกัน

"ไอฮินาตะอยู่ห้องไหนนะ"

"ห้อง B แต่ทำแบบนั้นไม่เท่ากับวิ่งฮึดฮอดไปหน่อยหรอก ไม่มีคิดดูแล้วก็โล่งใจ ฉันควรใส่ใจมากกว่า ไชดี คนอย่างโซทาโรมีหรือจะยอมวิ่งตามกติกาดีๆ!"

ซาโตชิแซวแล้วหัวเราะ

ปากเสียชะมัด ปีก่อนผมยังวิ่งดีๆ อยู่เลย แค่อบเดินทอดน่องไปไม่กี่กิโลเมตร...ไม่มี สิบกว่ากิโลเมตรเท่านั้นเอง

"ตกลงแผนกันได้แล้ว งั้นฉันขอตัวกลับไปทำงานก่อนนะ มัวเอ้อระเหยตลอดคงไม่ได้"

ว่าแล้วเจ้าตัวก็ป็นขึ้นจักรยาน

ผมคิดว่าซาโตชิจะพุ่งตัวออกไปเลย แต่เขากลับหยุดชะงักเหมือนมีอะไรคาใจแล้วหันกลับมาหา

"แต่ขอบอกไว้ก่อนในฐานะเพื่อนว่าโซทาโรไม่ต้องเคร่งเครียดกับเรื่องนี้มากนักหรอก อย่าลืมล่ะว่าเรื่องไอฮินาตะครั้งนี้นายไม่มีส่วนต้องรับผิดชอบอะไรเลย ตามปกติโซทาโรก็ไม่ใส่ใจเรื่องคนอื่นอยู่แล้วนี่"

พูดแรงชะมัด แต่พอเข้าใจอยู่หรือกว่าอยากบอกอะไร สรุปคือไม่ว่าผมจะวิเคราะห์และได้คำตอบแบบไหนออกมา สุดท้ายก็ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของไอฮินาตะ คนเราจุงลาไปที่ป้อน้ำได้ แต่บังคับให้มันกินน้ำไม่ได้ จำคำแนะนำของหมอนี้ไว้หน่อยก็ดี

"ฉันไปก่อนนะ ไว้เจอกันข้างหน้าอีกที"

"อืม"

คราวนี้ซาโตชิออกแรงปั่นเต็มที่ ขนาดออกตัวขึ้นทางลาดแต่จักรยานยังเร่งความเร็วขึ้นเรื่อยๆ โดยไม่มีสะดุด ภาพเขาโน้มตัว

ถีบขาต่อเนื่องโดยกันยั้งติดอานค่อยๆ ลับตาไป
ผมจับจ้องแผ่นหลังนั้นพลางวิ่งฮึดฮาดไปตามทางเท้าคืบแคบ

แม้ผมตั้งใจจะถามข้อมูลจากอิบาระกับจิตันตะ แต่มันไม่
ง่ายอย่างที่คิด

เพราะถึงพวกเขาจะวิ่งตามหลังมา แต่คงไม่มีเวลาคุยกัน
มากนัก โดยเฉพาะอิบาระซึ่งไม่รู้จะยอมชะลอฝีเท้าคุยกันหรือเปล่า
คิดว่าอย่างมาคงถามตอบได้แค่สองสามคำก่อนวิ่งแข่งไป

เวลาไม่มีมากพอจะถามได้ทุกอย่าง ผมต้องเรียบเรียงให้ดีกว่า
จะถามอะไรก่อนถูกแซงหน้า ไม่อย่างนั้นจะเสียโอกาสเปล่าๆ

คำถามที่ดีมาจากความเข้าใจที่ถูกต้อง และจุดนี้สิ่งที่ควร
ทำความเข้าใจที่สุดคือไอฮินาตะ โทโมโกะ นักเรียน ม.4 โรงเรียน
คามิยามะเป็นคนแบบไหนกันแน่

ผมย้อนนึก เมื่อวานอิบาระคาดคั้นกับผมที่เหลืออยู่ในห้อง
ธรณีวิทยาหลังจิตันตะกลับไป

'สรุปว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่'

พอเห็นผมพูดไม่ออกบอกไม่ถูก อีกฝ่ายก็ส่ายคอก

'ไม่รู้เลยสินะ สมควรอยู่หรือหอก นายใส่ใจคนอื่นเป็นซะที่ไหน'
เธอเปรยอย่างไม่คิดอะไรแต่มันกลับเสียดแทงใจ

ไม่ใช่แค่เพราะช่วงหลังเลิกเรียนเมื่อวานผมก้มหน้าก้มตาอ่าน
หนังสือลูกเดียว แต่ที่ผ่านมามาผมไม่ได้แสดงท่าทีสนใจไอฮินาตะเท่าไร
ดังนั้นคำวิจารณ์ที่ซาโตชิมักพูดอยู่บ่อยๆ ว่าผมไม่ชอบสูงลิ้งกับใคร
แม้ไม่ถึงกับถูกแฉแต่ก็ไม่ผิดซะทีเดียว บางทีในสายตาคนอื่นอาจ
มองว่าผมจงใจหลีกห่างจากเด็กคนนั้นก็ไม่ได้

ผมไม่ค่อยสนใจว่าไอฮินาตะจะดีใจหรือเสียใจกับเรื่องอะไร

ท่าที่แบบนั้นคงไม่ต่างจากไม่เห็นคนอื่นอยู่ในสายตา ป่านนี้แล้ว
ทุกอย่างจะยังแก้ไขได้ทันมั้ยนะในช่วงระยะทางยี่สิบกิโลเมตรนี้

จริงอยู่ มันยาวไกลเกินกว่าจะวิ่งเฉยๆ แต่ผมไม่แน่ใจว่ามัน
ยาวพอจะเข้าใจใครสักคนหรือเปล่า แต่ไม่ว่ายังไงก็ต้องลองคิด

เนินลาดชันขึ้นเรื่อยๆ สองข้างทางเริ่มเป็นป่าละเมาะ ใคร
บางคนแซงหน้าผมซึ่งเอาแต่วิ่งเชื่องช้า

ผมรู้จักเด็กคนนั้นครั้งแรกตอนเดือนเมษายน ช่วงสัปดาห์
ชักชวนน้องใหม่

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)